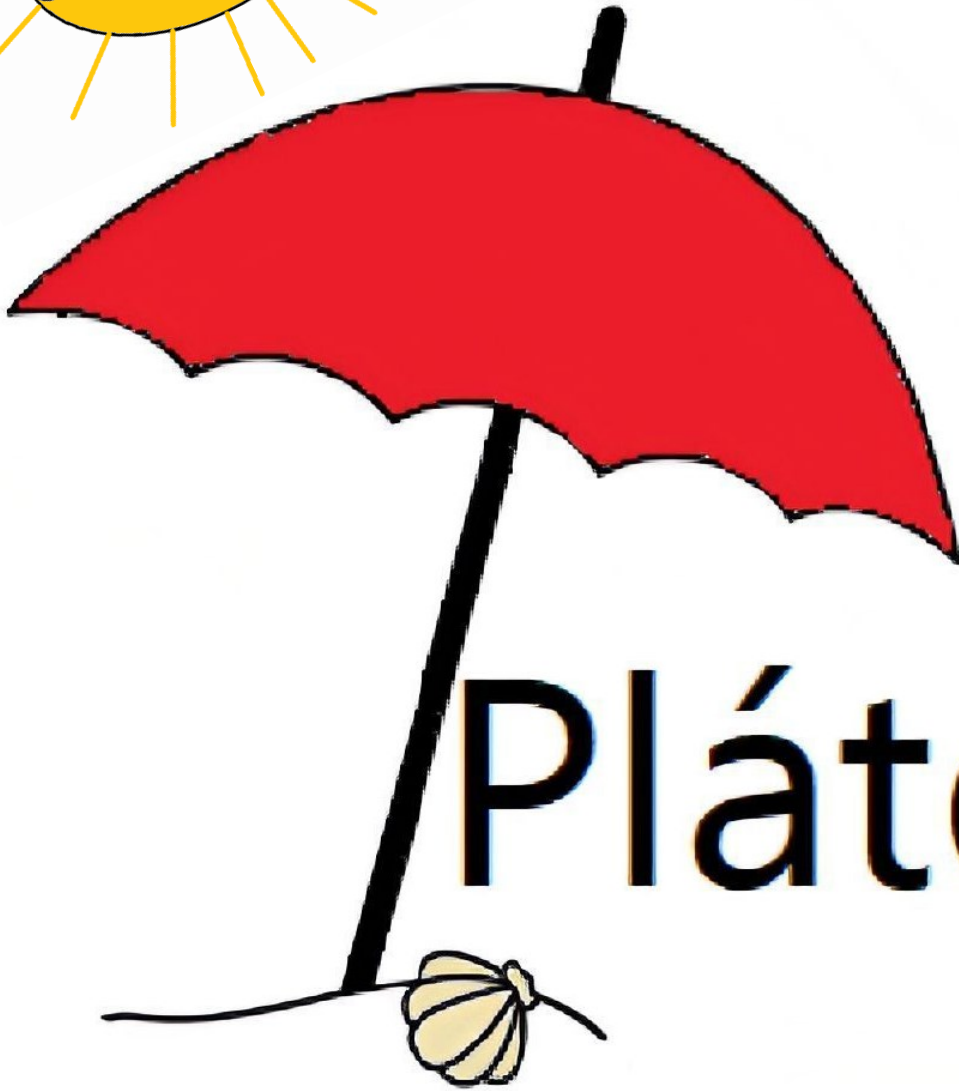
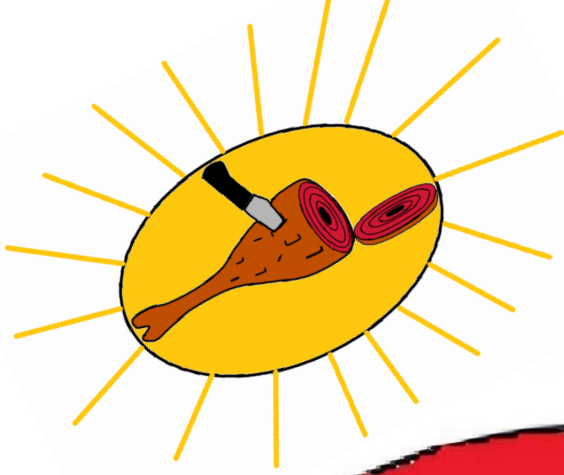

Číslo: 1 Rok: 2022

Školní časopis

Plátek

Užívejte si prázdnin!

Užívejte si prázdnin!

už je to zase tady! Konec školního roku se blíží a přichází prázdniny. Letošní školní rok nezačal hezky; neustále řádil koronavirus, třídy byly v karanténě a byli jsme omezeni při výuce v našich kmenových třídách. Naštěstí se situace vždy časem uklidnila a mohli jsme se scházet a pracovat na dalším čísle časopisu, a dokonce jsme mohli odložit roušky (doufám, že už naposledy). Podařila se nám vydat dvě čísla. Některé články v tomto čísle se vrací k událostem, které se uskutečnily již dříve, ale bylo nám líto články nepoužít, když už je někdo napsal.

Co se týče školy, proběhlo poslední dobou mnoho zajímavých akcí, do kterých se žáci s nadšením zapojili. O některých si můžete přečíst v našem Plátku.

Na závěr chci popřát všem žákům a učitelům, ať si přes prázdniny dobře odpočinou a užijí si krásné počasí. Devátákům navíc přeji hodně úspěchů při studiu na střední škole.

Adam Fleischlinger, 8. C

Zhodnocení práce školního parlamentu Z parlamentu

Co říct na závěr? Začínali jsme jako neznámí lidé a skončili jsme jako fajn parta, která za tu dobu, co nám strašně rychle uběhla, udělala neskutečný kus práce. Myslím si, že každá naše společná schůze, kvůli které jsme museli vstávat o hodinu dříve, stála za to a že jsme na ní vymysleli spoustu zajímavých nápadů. Ať už to byly zábavné akce k pobavení a k uvolnění atmosféry nebo nutná opatření proti vzniklým problémům, tak vše, co jsme naplánovali, se nám vydařilo. Museli jsme získat peníze na studium afrického chlapce. Podařilo se nám vyřešit nepořádek okolo kontejnerů na odpadky. Před Vánoci jsme uskutečnili anketu oblíbenosti vánočního cukroví a vyhlásili soutěž, která se týkala vánoční výzdoby tříd. Proběhl Halabalala den. Potom jsme se zase nějakou dobu nemohli potkávat kvůli covidovým opatřením. V březnu jsme uskutečnili sbírku pro Ukrajinu, řešili jsme chování některých žáků v šatnách. Zapojili jsme se do akcí „Hrdé školy“. V dubnu jsme úspěšně zvládli EKO týden. Na Mezinárodní den dětí jsme vyhlásili No Back-Pack Day. Podporovali jsme charitativní akci You Dream We Run. Při realizaci akcí jsme samozřejmě potřebovali pomoc dospělých i ostatních žáků.

Nevzpomínám si na žádný konflikt mezi námi ani na nějakou událost, na které bychom se neshodli. Zkrátka jsme byli velmi dobrý tým, který pečlivě pracoval, a i když ještě nejsme úplně v cíli a máme něco pořád před sebou, tak si myslím, že jsme si zasloužili nějakou tu odměnu. Ta na nás čekala na konci května jako jednodenní výlet. I ten jsme si skvěle užili.

Laser game nás všechny opravdu bavila a zaujala. Zaujala nás dokonce tak moc, že jsme si místo dvou napláňovaných her zahráli tři. Všichni jsme odcházeli nadšení.

Edita Setničková, 9. B

Protože už tady další rok nebudu, tak přeji všem zástupcům parlamentu hodně štěstí a úspěchů a mnoho vydařených uskutečněných akcí. Pojďme si teď užít poslední společně strávené chvíle tohoto školního roku a pak už hurá na PRÁZDNINY!

Natálie Procházková, 9. A, předsedkyně školního parlamentu

Vše začalo tím, že předsedkyně parlamentu navrhla, aby se naše škola zapojila do mezinárodního projektu „Hrdá škola“. Po projednání návrhu v parlamentu se rozhodlo, že se zapojíme do akce a přidáme se k mnoha základním a středním školám po celé České republice a na Slovensku. Cílem projektu Hrdá škola je oživit stereotypní studentský život různými akcemi.

Tyto akce se pořádají jednou měsíčně, jejich rozpis najdete na webu Hrdé školy. Spolu s akcemi byla vyhlášena i soutěž o následující ceny: za 1. místo pingpongový stůl včetně pálek a míčků, za 2. místo šest balónů do tělocviku a za 3. místo školní vlajka. Pro splnění podmínek soutěže je nutné zapojovat se do vyhlášených akcí a fotky z nich pořízené vložit na webové stránky. Žáci z naší školy si akcí pravidelně užívají a já vás se svými kolegy jimi provedu.

Dne 14. ledna se na naší a spouště dalších škol uskutečnil „Teplákový den“. V den pořádání akce jsme se já i mnoho mých spolužáků vydali do školy hezky pohodlně v teplákách. Akce se na naší škole, dle mého odhadu, zúčastnilo tak 80 % žáků, což беру velmi pozitivně a čemuž se ani tak nedivím vzhledem k úspěchu Halabala dne. V průběhu dne nás překvapila paní učitelka Máslová s paní školní psycholožkou jako tepláková kontrola. Udělaly si také srandu z vtipu: „Čím víc proužků, tím víc Adidas.“

Nutno podotknout, že jsme se akce nezúčastnili jenom my. Žáci dojíždějící do naší školy viděli, jak jdou do školy v teplákách žáci z Černé Hory a Kunštátu. Akce se dle mého názoru velice povedla.

V únoru se pořádal „Týden netradičních barev“ a v březnu „Retro den“.

Michal Opletal, 8. B

Retro den

Retro den se uskutečnil 25. března 2022. Tento den si na sebe žáci a učitelé vzali retro oblečení. Mysleli jsme si, že se skoro nikdo nezapojí, ale byli jsme příjemně překvapeni. Spousta žáků, jak jsme se dozvěděli, zajela k babičkám, prababičkám, tetám nebo zalezli do skříně a tam se pustili do pátrání po top retro modelu. Ve škole jsme v tento den zjistili, že žáci našli ve skříních spoustu pokladů a zajímavých doplňků. Lenka se objevila v krásné průsvitné halence, Natka nás ohromila úžasnými puntíkovanými šaty, které vypadaly jako z filmu Rebelové. Také kluci se zapojili, Michal přišel v krásném šedivém svetru a Vašek v červené košili a vínové vestičce. Učitelé se také oblékli do slušivých modelů reprezentujících dřívější dobu. Bylo se na co dívat!

Lenka Nedomová, 9. B

V hojném počtu se zapojili i žáci z prvního stupně se svými učitelkami.

Devátáci ve slušivých retro modelech!

EKO týden

V dubnu jsme měli za úkol splnit 5 EKO výzev (voda, odpad, zeleň, doprava, obaly), Některé výzvy jsme plnili jednotlivě, jiné jako společnou akci. Měli jsme se stihnout osprchovat do dvou minut, přijít do školy pěšky nebo přijet hromadnou dopravou, nosit si svačiny a pití ve znovupoužitelných obalech. Ke společným akcím patřilo třídění odpadu při úklidu v okolí školy a výsadba zeleně na školní zahradě. V tomto týdnu byl také zahájen sběr starého papíru. Při plnění výzev jsme si uvědomili, jak můžeme pomoci naší planetě.

Den bláznivých ponožek

Při plánování tohoto dne nám bylo jasné, že se zapojí hodně spolužáků. Vždyť kdo by doma neměl nějaké legrační ponožky?

Ve středu 11. května přišli žáci do školy zkrášleni nejrůznějšími ponožkami. K vidění byly ponožky s humornými obrázky, flitry, v pestrých barvách, zářivé, prstové atd. Tento den si užili nejen žáci, ale i zaměstnanci školy.

Den naruby

Tento den byl schválen na poslední schůzi parlamentu a uskutečnil se 24. června. Žáci se zdravili naopak. Přišli do školy oblečení naruby. Třída se otočila, sedělo se zády k tabuli. V jedné třídě bylo napsáno i datum na tabuli vzhůru nohama. U oběda žáci nejdříve jedli hlavní jídlo a pak polévku. Na některých aktivitách jsme se dohodli na schůzi parlamentu. Jednu obrácenou činnost si měla vymyslet každá třída sama.

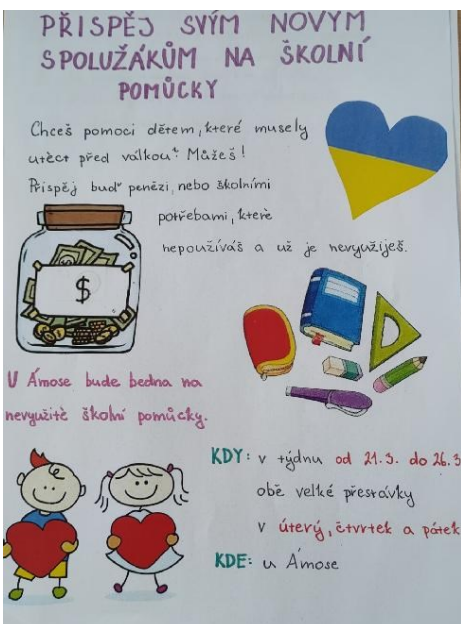
Kateřina Pařízková, 4. B

Charitativní akce

Sbírka na pomoc ukrajinským spolužákům

Společně s některými spolužačkami z 9. A nás napadlo uspořádat sbírku peněz a školních pomůcek pro naše ukrajinské spolužáky, kteří budou naši školu navštěvovat. Zašly jsme za členy parlamentu a s jejich pomocí jsme tuto akci naplánovaly. Nádherný plakát vytvořila Edita Setničková. O akci ve školním rozhlasu informovali mluvčí parlamentu.

Sbírka se konala v úterý, ve čtvrtek a v pátek o velkých přestávkách v týdnu od 21. března do 26. března. Myslím si, že se povedla, protože díky příspěvkům žáků i učitelů jsme vybrali velmi pěknou částku peněz. Kromě peněžitých darů jsme dostali i velké množství

školních pomůcek.

Dne 28. března jsme v třídnické hodině s pomocí paní učitelky Máslové otevřely nádobu s penězi a spočítaly je. Vytvořily jsme výčetku, kterou si můžete prohlédnout na fotce vpravo. Částka činila krásných 14 127 Kč. Všem, co přispěli, moc děkujeme. Mám radost, že se do akce zapojilo hodně lidí a pomohli našim novým spolužákům alespoň tímto způsobem. Kvůli situaci na Ukrajině to rozhodně nemají jednoduché.

Karolína Růžicková, 9. A

Výčetka - sbírka na Ukrajinu

1000 Kč - 2	→	2 000
500 Kč - 3	→	1 500
200 Kč - 25	→	5 000
100 Kč - 28	→	2 800
50 Kč - 33	→	1 650
20 Kč - 35	→	700
10 Kč - 29	→	290
5 Kč - 17	→	85
2 Kč - 40	→	80
1 Kč - 22	→	22
		<u>14 127</u>

Konečně v březnu skončila veškerá protiepidemická opatření a žáci mohli pořádat akce, ze kterých by získali finance nutné k úhradě studia adoptovaného chlapce. Děvčata z 9. C vsadila na kuchařské umění.

Ve čtvrtek 17. března jsme v pracovních činnostech v rámci projektu pomoc africkému dítěti připravovaly muffiny a pizza šneky, které jsme následující den nabízely žákům a zaměstnancům naší školy.

Dopředu jsme se domluvily, že budeme péct právě muffiny a pizza šneky. Nakoupily jsme potřebné ingredience a v hodinách pracovních činností pekly. Napekly jsme toho opravdu hodně.

Ráno se nachystaly stoly na chodbě u Ámose, kde jsme se měly pochlubit našimi výrobky. Chvilí před velkou přestávkou jsme naskládaly dobroty na tácy a talíře a odnesly je na stoly. Se zazvoněním na přestávku přišli první žáci a učitelé. Větší zájem byl o muffiny. Pizza šneky zmizely o pár minut později. Další přestávku jsme neměly co nabízet.

Celkem jsme vydělaly 1200 Kč. Částku 350 Kč věnujeme na projekt. Zbýlé peníze si necháme v třídním fondu, budou se hodit.

Eliška Křenková, 9. C

Dopis

Překlad dopisu od afrického chlapce:

Jak se máte? Doufám, že fajn, děkuji za vše. Moje rodina také posílá vřelý pozdrav a doufá, že se máte dobře. Píšu tento dopis, abych vás informoval o svém výkonu ve škole. V této zkoušce jsem získal známku D mínus, což je mizerný výsledek. Je to kvůli covid 19 pandemii, která ovlivnila naše vzdělávání. Škola byla zavřena víc než šest měsíců. Slibuji, že dosáhnu lepšího hodnocení při následujících zkouškách a budete na mě pyšní.

Protože pokračujeme v modlitbách ve svatém měsíci ramadánu, modlíme se k Bohu, aby byly vaše rodiny ochraňovány od zlých věcí. Mějte požehnaný rok 2022, neboť konečně se můžeme vrátit k naší denní rutině.

S úctou Ibrahim

Dopis členové parlamentu kvůli pandemii obdrželi se zpožděním až v květnu. Přiloženo bylo vysvědčení. Dopis přeložil Andrej Blaha.

24. října 1942

V úterý 8. února jsem jela se školou do Brna na divadelní představení 24. října 1942 do divadla Radost. Bylo nám řečeno, že se nebude jednat o klasické představení, že je vhodné pro mládež 12+ a dospělé, ale že se určitě máme na co těšit. Inscenace má připomenout a uctít památku obětí, které byly zavražděny v koncentračním táboře za pomoc českým parašutistům při atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha.

Před devátou hodinou jsme v divadle Radost odložili bundy a šli jsme se posadit do sálu na malou scénu. Uprostřed pódia byl jen velký dlouhý stůl a za ním velké bílé plátno.

Na scénu přišli dva stejně oblečení herci, muži s tablety v ruce. Režisér pro představení zvolil formu scénické koláže z knih dvou zahraničních autorů. Z románů HHhH od francouzského spisovatele Laurenta Bineta a z knihy polského novináře Mariusze Szczygiela "Udělej si ráj!" Představení bylo doplňováno zvukovými efekty a fotografiemi lidí, kteří při atentátu sehráli nějakou roli. Byla tím navozena a umocněna skutečná atmosféra doby.

Začátek představení byl spíše jen o tom, že nám herci popisovali, jak probíhal parašutistický výcvik, vykreslovali osoby, kte-

ré se atentátu zúčastnily. Vyvrcholením a zároveň nejnapínavějším okamžikem byl skoro úplný konec. Říkali nám, jak se atentátníci schovávali v kostele a vojáci na ně útočili. Nejsilnější zážitek z celého představení pro mne byl, když nám ukazovali fotografie nevinných chlapců a dívek o něco mladších, než jsme my, kteří byli 24. 10. 1942 v koncentračním táboře zavražděni. Řekla bych, že bychom já ani mí spolužáci život za vlast nepoložili.

Představení mohu ke zhlédnutí jen doporučit. Je historickým nahlédnutím do hrůzostrašné doby našich dějin. Je poučné, autentické, doplňuje učivo, nutí nás popřemýšlet a uvědomit si, jak se dnes máme strašně dobře.

Eliška Křenková, 9. C

Kytice

V pátek 22. dubna se žáci z celého osmého ročníku včetně některých učitelů českého jazyka zúčastnili divadelního představení Kytice v brněnském divadle Radost. Na toto představení jezdívali sedmáci, ale kvůli epidemii jsme mohli jet až letos.

Před odjezdem jsme se ve škole shromáždili a mohli se netradičně vidět ve společenském oblečení. Následně jsme šli na parkoviště, kde na nás již čekaly dva autobusy. Nasedali jsme a vyjeli. Cesta nebyla až zas tak dlouhá, trvala asi tři čtvrtě hodiny. Po příjezdu jsme si dali bundy do šatny a po chvilce čekání jsme šli rovnou do sálu.

Divadlo začínalo úvodní baladou Kytice. Následovaly balady Vrba, Vodník, Zlatý kolovrat a Svatební košile. Všechny pět balad na sebe navazovalo tak, že jste ani nepoznali, že již začala nová. Některé balady byly místy děsivé. Jak už to v Radosti bývá, představení bylo vhodně doplněno hudbou a loutkami. Nejvíce se mi líbila balada Zlatý kolovrat, protože byla velmi energická a vtipná hlavně především díky herečce Heleně Dvořákové. Jedinou nevýhodou, kterou jsem upozoroval, byl nedostatek místa na nohy.

Celý den se mi velmi líbil. Bylo to také pro nás něco nového, než když jsme jezdili do divadla na prvním stupni, protože už jsme o příbězích z balad něco věděli z hodin českého jazyka. Mohli jsme srovnat zpracování knižní, divadelní a také filmové. Budu rád, když si návštěvu divadla zopakujeme v devátém ročníku.

Michal Opletal, 8. B

Letos jsem se zapojila do literární soutěže „O cenu Ludvíka Kundery“. Zvolila jsem si téma Chtěla bych být jako ona.

Každým rokem se konalo slavnostní vyhlášení výsledků ve škole v Kunštátě. Letos bohužel tomu již podruhé muselo být kvůli epidemiologické situaci jinak. Tento rok k nám do lysické školy přijela paní Radmila Banyová, knihovnice z Kunštátu. Řekla nám, jak je ráda, že naše škola opět zaslala do soutěže velký počet soutěžních prací a že rozhodování o výherci bylo opravdu těžké. Když jsme se dostali k předávání cen, byla jsem moc šťastná, že jsem se umístila. Dostala jsem diplom za druhé místo ve 2. kategorii, což jsou žáci ve věku 12 až 15 let, a poukaz na nákup knihy dle vlastního výběru, který určitě využiji. Členové poroty ocenili i další práce.

Celou dobu panovala příjemná atmosféra a byla to pro mě skvělá zkušenost. Příští rok se rozhodně znovu zúčastním!

Lenka Rejtharová, 8. A

Porota ocenila práce i dalších žáků z naší školy:
Kategorie 9 – 11 let

2. místo Tereza Lengálová 6. A

Kategorie 12 – 15 let

1. místo Jakub Klíma 8. A

2. místo Lenka Rejtharová 8. A

3. místo Tadeáš Nejedlý 7. B

Pozn. redakce: Lenka nám dovolila uveřejnit svou práci v našem časopisu. Určitě stojí za přečtení.

ŠPATNÉ PŘÁNÍ

O této zemi nikdo nevěděl, teda ještě před pár hodinami...

Lenka Rejtharová

Jmenuji se Lisa, celým jménem Lisa Bravevová z rodu Undergroundů. Žila jsem se svou rodinou v podzemí společně s dalšími skřítky. Ne všichni z naší civilizace však přebývali tady. Někteří bydleli v oblacích, jiní zase uvnitř stromů. Mým přáním bylo být jako oni. Abyste věděli, tak „oni“ jsou ti velcí obři, kteří si říkají lidé. Žijí na povrchu planety a nikoho a ničeho se nebojí, mají, co chtějí, a dělají si, na co si jen pomyslí. Bylo úžasné se o nich učit, ale ještě lepší bylo je vidět naživo. Spatřila jsem je však pouze jednou, ještě k tomu to byla náhoda. S mojí rodinou jsme šli totiž navštívit naše příbuzné žijící ve stromě. Mám je moc ráda, zvláště svoji sestřenku Emu. Je jí čtrnáct let, jen o rok méně než mně, a obě se chceme stát lidmi. Kéž by nám bylo alespoň dvacet, od té doby se totiž můžeme samy oficiálně vypravit do země obrů.

Seděla jsem na bílém kamínku a přemýšlela o tom, jak bych se mohla stát jednou z nich. Nemohla jsem však na nic přijít, když v tom se ozvalo bouchnutí do dřevěného otvoru nad kořenem stromu, pod kterým bydlíme. Jen co jsem pootevřela víko, vykoukly na mě modré oči a hned nato jsem spatřila pramínek blondatých vlasů. „Co tady dělá Ema?“ zeptala jsem se sama sebe. Když jsem jí otázku položila, odpověděla mi, že přišla na způsob, jak se můžeme stát obry.

Ten návod na lektvar pro zvětšení jsme si přečetly už alespoň desetkrát, ale pořád jsme nemohly rozluštit šifru, ve které jsou zapsané ingredience. Příprava byla ale naopak hodně jednoduchá. Stačilo všechny suroviny smíchat a nechat deset minut vařit. Když už jsem skoro ztratila veškerou naději na lepší život, Ema radostně vyskočila a křičela tak, že ji museli slyšet i v oblacích. Chtěla jsem ji okřiknout, ať je ticho, ale málem jsem začala vriskat taky. Ema přišla na to, že jsou všechny ingredience zapsané pozpátku.

Špatné přání (pokračování)

Proč nám trvalo tak dlouho přijít na tak jednoduchou šifru, to nepochopím. Abych ale přešla k tomu, co jsme vlastně vyluštily. V knize bylo napsané, že musíme najít oko červa obecného, larvu barikádníka půlnočního a křídlo motýla podzemního. Tyhle suroviny jsou ale naštěstí lehce k sehnání. Oko červa můžeme jednoduše koupit a larvu barikádníka taky, malý problém bude možná s motýlem, ale nějak to vymyslíme. Když jsme došly na tržiště, oko jsme hned sehnaly. Larvu však už nikdo neměl, vydaly jsme se ji proto hledat přímo do doupěte barikádníka. Už přes dvě hodiny jsme bloudily podzemím a nikde nic. Když v tom jsem najednou ucítla pach, který vydává právě námi hledaný brouk. Otočila jsem se na Emu, která měla jít za mnou, abychom se poradily, jak budeme pokračovat dál. Ema však nikde nebyla. Volala jsem na ni tak hlasitě, jak jsem jen dokázala, nikdo se mi však neozýval.

Už jsem byla skoro hysterická, když jsem uslyšela volání. Otočila jsem se a uviděla sestřenku, jak ke mně běží i s larvou. Vyděšeně jsem se jí ptala, kde byla. Ona mi odpověděla, že se zdržela zavazováním boty, když v tom uviděla barikádníka. Nemohla na mě zavolat, protože by se brouk vyděsil, tak prostě odešla. Byla jsem celkem naštvaná a hlavně vyděšená, že jsme se rozdělily, ale v tuto chvíli byla důležitější larva, kterou jsme už získaly, takže úkol jsme splnily. Protože bylo už pozdě večer, Ema musela jít domů. Domluvily jsme se, že si dáme sraz ráno v osm.

Probudila jsem se a koukla, kolik je hodin. Ale ne, já zaspala! Bylo už půl deváté, když jsem se převlékla a běžela k poklopu do stromu, otevřela jsem a objala Emu. I když mi objetí opětovala, jednu ruku stále držela za zády. „Co to máš?“ zeptala jsem se. „To je překvapení. Pojd' k tobě do pokoje, ať ti to můžu ukázat.“ Když jsme se posadily na moji postel, Ema rozbalila balíček, ve kterém leželo motýlí křídlo. „Páni, kde jsi to sehnala, vždyť tento motýl se pohybuje jen v podzemí, ne?“ zeptala jsem se. Sestřenice mi odpověděla, že její táta má sbírku motýlích křídel, tak mu jedno vzala. Dodala, že doufá, že si toho tatka nevšiml.

Po hodince povídání jsme šly připravit lektvar. Měly jsme jej hotový během chvilky. O naší zemi jsem vám ale neřekla ještě jednu zajímavost. Všechna kouzla a lektvary trvají tak dlouho, dokud jejich tvůrce neřekne protikouzlo, které je ale vždy stejné a na zapamatování hodně jednoduché. Každý správný skřítek se ho naučí už v sedmi letech, stačí říct „the end of the potion“ a kouzlo je pryč. S velkou odvahou a očekáváním jsme každá uchopila svou lahvičku s lektvarem a dohromady jsme celý obsah vysrkly.

- o půl roku později -

Kdybych tehdy věděla, co náš původně neškodný výlet způsobí, nikdy bych ten lektvar nevypila.

„Auu!“ vykřikla jsem, „ležiš mi na noze!“ Dopadly jsme na hromadu něčeho, co vypadalo jako žlutá tráva. Velká změna byla však v tom, že jsem byla poprvé za svůj život větší než to divné žluté, co škrábalo. Pomalu jsme se dostaly z kopky a rozhlédly jsme se kolem sebe. Nic zvláštního, teda až na oslepující slunce, jsem však neviděla. Šly jsme se projít okolo velkého lidského stavení. Bylo krásně natřené bílou barvou a poklop, doteď nevím proč, měl tvar trojúhelníku, byl rudý jako krev. Byly jsme z toho úplně nadšené, vůbec jsme nemyslely na to, že by to mohlo přinést něco špatného, měly jsme to, po čem jsme obě tak dlouho toužily. Trochu jsem se ale spletla, naše přání byla přeci jenom v něčem odlišná. Já si přála zůstat tu navždy, ale Ema se chtěla jen na chvíli podívat.

Sama jsem seděla na pařezu. Ano, sama, Ema se na mě naštvala, protože jsem se rozhodla opustit svou rodinu, přátele a všechny známé. Samotné mi to bylo líto, ale myšlenka, že můžu být jako oni, vyhrála. Bylo mně smutno, bloudila jsem lesem a doufala, že mě má sestřenka za chvíli dožene. To se ale už nestane, použila protikouzlo a vrátila se zpět do naší říše. Vyčerpaně jsem došla na louku a lehla si do trávy. Byla jsem opravdu hodně unavená. Probudilo mě pokřikování nějakých lidí, mohlo jim být tak stejně jak mně. „Jsi v pohodě?“ zeptal se mě nějaký kluk. „Jo, asi jo. Nevíš, jak se dostat někam, kde bych mohla bydlet?“ zeptala jsem se ho. Byla jsem dost naivní, když jsem si myslela, že žít tady bude tak jednoduché. Ten kluk mi řekl, že jestli chci, můžu bydlet chvíli u něj ale tak, aby to nezjistila jeho máma. Byla jsem mu za to vděčná. Bála jsem se, že se ke mně nebude nikdo chovat mile. Po cestě jsme si povídali, byli jsme sami, protože jeho kamarádi už odešli. Zjistila jsem, že se jmenuje Don. Taky jsem se mu představila. Ptal se mě, odkud jsem, že nemám kam jít. Byla jsem tak hloupá a o naší zemi jsem mu pověděla. Don se hned zastavil a chtěl po mně, abych ho k nám vzala nebo mu alespoň řekla, v jaké části pod zemí je a v jakých stromech žijeme. Věřila jsem mu a prozradila, kde je náš svět schovaný.

Minutku po tom, co se o našem světě dozvěděl, se rozběhl ke svým kamarádům a všechno jim řekl. Myslela jsem si, že tady bude pěkně a všichni se ke mně budou chovat mile tak jako u nás. Teď už vím, že lidský svět není nic pro mě. Rychle jsem vyslovila protikouzlo a doufala, že se objevím přímo u mě v pokoji, odkud jsem taky odešla.

„Jau, proč je ta hlína tak tvrdá?“ problesklo mně v hlavě. Bolení ruky ale nebyl ten největší problém,

Špatné přání (pokračování)

který jsem teď měla. Vůbec jsem totiž nevěděla, kde jsem. Začala jsem bloudit po tom nekonečném podzemním labyrintu, nikde jsem ale neviděla ani trošku světýlka. Byla jsem už hodně unavená a bolely mě nohy, když v tom jsem uslyšela chůzi. „Emo?“ zavolala jsem slabým hlasem a doufala, že se mi dostane odpovědi. Kroky se však najednou zastavily, ale ne na dlouho. Během pár sekund jsem spatřila osm chlupatých pavoučích noh. Začala jsem utíkat, jak nejrychleji jsem v tu chvíli dokázala. Kdybych byla unavená jen o trošku méně, vzpomněla bych si, že pavouci skřítkům nikdy neublíží. Otočila jsem se, abych se podívala, jaký mám před černým tvorem náskok. K ničemu mi to ale nebylo, vlastně jenom k tomu, že jsem se o snížený strop praštila do hlavy a omdlela.

Před očima jsem měla černo, ležela jsem na nějaké desce, kterou někdo nesl, a slyšela jsem hlas doktora. „Nebojte se o ni, paní Bravevová, nic vážného se jí nestalo. Chvilí byla bez vědomí, ale teď už je v pořádku. Pro jistotu jí předepíšu prášky proti bolesti.“ Víc jsem ale neslyšela, protože jsem zase usnula. Když jsem se konečně probudila, ležela jsem na své posteli a vedle mě stáli máma, táta i Ema. „Jsem tak ráda, že tě zase vidím,“ vykřikla a vrhla se mi kolem krku. „Taky tě ráda vidím, ale být veselá teď nedokážu,“ odpověděla jsem. „Co se stalo?“ zeptala se mě. „Řekla jsem lidskému klukovi o naší zemi.“ V Emiňě tváři jsem uviděla zděšení, mamka i táta už naštěstí odešli, nevím, jak by na to reagovali, ale jsem si jistá, že hezké by to nebylo. „Tak pojď,“ navrhla Ema, „musíme napravit, co jsi způsobila.“

„Emo, počkej, přece víš, že se teď necítím dobře a nemůžu z postele,“ kvílela jsem. Sestřenka se na chvíli zamyslela a potom řekla: „V tom případě to budu muset napravit sama.“ S těmito slovy odešla a nechala mě tady.

- pohled Emy -

Byl to jediný plán, jak nás zachránit. Bojím se toho, že to nevyjde. Nejsem tak odvázná jako Lisa, ale budu to muset zvládnout. Dorazila jsem do knihovny podzemních skřítků, byla obrovská. Netuším, jak mám tu knížku najít mezi tolika dalšími. Měla jsem ale opravdu štěstí, narazila jsem na ni asi už po deseti minutách hledání. Rychle jsem objevila zaklínadlo, díky kterému lidé zapomenou, že nějaká země skřítků existuje. Jednou jsem si je přečetla, abych je pak řekla bez chyby, ale zjistila jsem, že je ho tady jen půlka. Ach jo, co mám teď dělat? Vůbec netuším, jak to mám vyřešit. Smutně jsem si sedla na židli a papír s kouzlem nechala spadnout na zem. Když se houpavě snášel dolů, otočil se na druhou stranu. Počkat? Co je tam napsaného? Rychle jsem se pro něj sklonila a přečetla si těch pár slov. Bylo tam napsáno: „druhou část má ten, koho máš nejradši v jedné osobě s tím, kdo tě hodně rozčiluje.“ Hned, co jsem si vzkaz přečetla, zmizel. Rychle mně to došlo! Lisa! Běžela jsem za ní, jak nejrychleji jsem dokázala. Když si Lisa vzkaz přečetla, hned došla pro kousek papíru, který našla jako malá a od té doby ho má u sebe. „Ano!“ zakřičela jsem. „Máme to zaklínadlo!“ přidala se Lisa. Teď už stačí jen přečíst ho před lidmi, kteří se na nás ženou, a zachránit náš svět.

- pohled Lisy -

Dochází mi dech, Ema mně pomáhá vyjít schody nahoru. Po cestě nikoho nepotkáváme. Co nám hrozí, se už rozkřiklo po celé zemi. Konečně jsme se dostaly až k samotnému poklopu. Vylezly jsme ven a já jsem uviděla snad to nejhorší, co kdy ještě spatřím. Na palouček, pod kterým se skrývá naše země, se řítí asi deset lidských dětí včetně Dona, v ruce mají lopaty a sekery. Nikdy nepochopím, kde se v nich ta zlost vzala. S Emou stojíme proti nim, na mojí sestřence je vidět, že se bojí. Já z nějakého nevysvětlitelného důvodu ne. Řekneme zaklínadlo a nezbyvá nám už nic, než jen doufat, že pomůže.

- o dvacet let později -

S mojí milovanou sestřenicí sedíme u stolu, popíjíme kávu a díváme se na naše děti, jak si spolu hrají. Dnes je to přesně dvacet let od doby, kdy jsem udělala tu obrovskou chybu. Mé přání bylo špatné. Teď už vím, že každý má zůstat tím, kým je, a nepřát si být jako někdo jiný. Jen doufám, že můj syn nebude mít stejné nápady.

- pohled Bruna (syna Lisy) -

„Anno, pojď sem!“ zavolal jsem na svou vzdálenou příbuznou, se kterou se ale vídám každý den. „Co potřebuješ? Jen aby bylo jasno, na lov červů s tebou nejdu!“ odpověděla. Toho ať se nebojí, tentokrát mám lepší nápad a vím, že toto přání má i Anna. Chci být jako oni. A abyste věděli, o koho jde, tak oni jsou lidé.

Jelikož se již rozhodujeme o našem budoucím povolání, jeli jsme se jednoho dne s celou naší třídou podívat do Střední školy André Citroëna v Boskovicích. Všichni jí říkáme „Citrák“.

Jakmile jsme dorazili na místo, čekala nás tam místní paní učitelka, která nás rozdělila do tří skupin. Potom jsme se domluvili, kam půjde jaká skupina. My jsme šli nejdříve do počítačové učebny, kde nám pan učitel vyprávěl o programování. Potom jsme měli postavit mlýn v počítačové hře Minecraft, který jsme ale nestihli dostavět, protože přišel čas na svačinu a museli jsme odejít.

Následně jsme šli do elektro učebny, ve které jsme si nejdříve něco vysvětlili o měřicích přístrojích, s kterými jsme měli pracovat. Pak jsme na počítači zkusili ve výukovém programu zapojení žárovky. Když nám zapojení pan učitel zkontroloval, zkusili jsme to v praxi. Všem se nám zapojení podařilo. Přišlo mi to jednoduché, protože jsem doma pomáhal staršímu bratrovi a tatškovi zapojovat elektriku na našem traktoru.

Dále jsme navštívili dílny. Na ty jsem se moc těšil. Byl tam bývalý učitel naší školy, pan učitel Horbas. Bylo to pro mě skvělé setkání. Pan učitel Horbas nás naučil vyrábět hlavolam. Měl jsem velkou radost, protože jsem byl za výrobek panem mistrem pochválen slovy: „To je jeden z nejpovedenějších výrobků“. Práce mě moc bavila. Výrobek jsme si odnesli domů.

Naše exkurze byla zakončena obědem. Dostali jsme řízek s bramborami. Škola vypadá moc hezky, je moderně vybavená. Je zde sice hodně učebních a studijních oborů, ale raději si vyberu jiný typ školy. Můj bratr studuje na ISSA Brno, kde jsem se byl také podívat. Tato škola mě velmi zaujala.

Václav Knor, 8. C

Z návštěvy jsem si odnesl zajímavé poznatky o různých oborech. Nejvíce mě zaujal obor autotronik. Na závěr bych rád pochválil vybavení školy i vstřícnost zaměstnanců

Miki Živný, 8. C

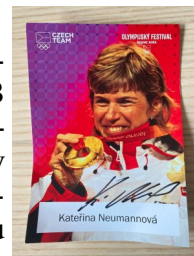
Tento den jsem si opravdu užila. Škola byla velká, ale podle mých odhadů je naše větší. Učitelé tam byli moc hodní, jídlo bylo také celkem fajn. Nicméně na tuto školu nepůjdu, protože nenabízí obor, na který bych se chtěla hlásit. Myslím si ale, že sem půjde spousta mých spolužáků.

Zuzka Křepelová, 8. C

Nejlepší akce naší třídy v tomto roce

Olympijský festival byl beze vší pochybnosti největší akcí, jaké se kdy žáci 5. B zúčastnili. Na festival jsme (kromě dvou, kteří chyběli) přijeli autobusem společně s žáky ze třídy 5. A. Naš pobyt jsme začali na speciálních bobech na ledové cestičce k tomu uzpůsobené. Pak jsme se přesunuli na tribunu, kde jsme se rozdělili. Několik žáků včetně mě se šlo podívat na pokračování utkání Česko-Švýcarsko v ledním hokeji, zatímco ostatní šli bruslit. Později jsme už všichni přihlíželi naší prohře v hokeji, kvůli které jsme nepostoupili do semifinále. Náladu nám zvedla autogramiáda, při které jsem ukořistil podpis Kateřiny Neumannové.

Alex Hlaváček, 5. B

Na olympijském festivalu jsem si vyzkoušel skeleton. Pak jsem fandil našim hokejistům. Při autogramiádě jsem získal podpis Kateřiny Neumannové a Davida Kosteckého.

Antonín Paulík, 5. B

Jizerská padesátka

Již 50 let se koná tento závod na počest 15 horolezců, kteří zahynuli při zemětřesení. Já na něj jezdím už pět let. Jezdíme jako rodina. Kdo nezávodí, jen fandí. Letos bylo nádherné sluníčko a všude byly stánky s oblečením, jídlo a soutěže. Před závodem jsem nervózní, ale je to super zážitek a moc si užívám, když mi na konci dají medaili. Závodím na trati dlouhé jeden kilometr. Nedokážu si představit lepší víkend. Běžky mě moc baví.

Míša Lepková, 3. A

Přilétli k nám dravci

Z akcí

Dne 8. dubna tohoto roku k nám přijeli pracovníci společnosti Seiferos. Jedná se o specializované záchytné zařízení pro handicapované dravce a sovy. Tato společnost pořádá výukové programy pro školy.

Akce se konala na hřišti na Oulehle. Nejprve se nám představil Zdeněk Fabian a seznamoval nás s dravci a sovami, kteří seděli na malých bidýlkách zapíchnutých v zemi. Vyprávěl o nich zajímavým způsobem. Dozvěděli jsme se spoustu vtipných historek. Například jim nějaká paní zavolala, že tam leží sova a potřebuje pomoc. Když přijeli na místo, zjistili, že to byl holub. Překvapilo mě, že by ploty neměly být natřeny nazeleno, protože je dravci špatně vidí, mohli by si jich nevšimnout a narazili by do nich. Po výkladu o ptácích následoval kvíz a ten, kdo správně odpověděl, dostal za odměnu pírko ze sokola nebo obrázek pušтика. Hlavní cenou byl let dravce pod nohama výherce. Dalším třem výhercům přistál dravec na ruce. Líbilo se mi, jak Petr Svoboda, další člen společnosti Seiferos, chodil kolem nás s výrem na ruce, a kdo chtěl, mohl si ho pohladit. Na závěr jsme viděli, jak orel a sokol za letu lovili kořist. Zaujalo mě, že se orel bělohlavý dožije až sta let.

Na konec jsme oběma členům skupiny Seiferos zatleskali. Myslím si, že se všem spolužákům tato akce líbila a dozvěděli se něco zajímavého nejen o společnosti Seiferos, ale i o dravcích a sovách.

Toto je sýc rousný

Daniela Svobodová, 4. A

Projektový den 1. stupně

Projektový den pro 1. stupeň se konal v úterý 3. května. Celý den začal hlášením v první hodině. Paní učitelka Musilová nám pověděla, co se stalo víle. Víla jako každá jiná se musela proměnit v rozkvetlý strom. Jenomže víla poztrácela korále, no a bez nich se nemohla proměnit. Tak všechny třídy z prvního stupně jí šly pomoci. Před školou nás paní učitelka Musilová rozdělila do skupin. Každá skupina dostala obálku s mapkou a popisem stanovišť. Do obálky jsme dávali získané korálky, které jsme si vybojovali na různých stanovištích. Plnili jsme následující úkoly: prohazovali jsme šišku obručí, vypisovali různé křížovky a pracovní listy, řešili jsme matematickou šifru, museli jsme si zapamatovat předměty, driblovali jsme s míčem mezi kužely. Když jsme obešli všechna stanoviště, seřadili jsme se před školou podle čísel skupin. Potom jsme dostali pokyn zvolit si vedoucího skupiny, ten si šel k paní učitelce pro provázek, abychom mohli korálky navléct. Vedoucí potom odnesl korále k paním učitelkám a ty je přivázaly k ostatním. Potom dala paní učitelka Musilová korále na krk víle. Řekla nám, že se víla může vrátit ke svým kamarádkám. Na

závěr nám paní učitelka poděkovala, že se nám podařilo zachránit vílu. Zatleskali jsme si.

I když jsem byla ve skupině sama ze třídy, členové skupiny byli moc prima, dobře se s nimi pracovalo a povídalo. Celý den se doufám nejenom mně, ale i ostatním líbil. Byla to zábava. Počasí nám přálo a sluníčko se na nás smálo. Už se těším na další projektový den.

Daniela Svobodová, 4.A

Writing

Poem is really hard to write
when you don't know if it is right.
You are thinking about it all night
and nothing can come to mind.
The only thing that you can find
is your friend who's really kind
and helps you with the problem
to write this boring poem.

Jan Zouhar, 9. C

Holidays

When the sun comes out
children sing aloud.
They're building tents
with their old friends.
Everybody feels good
When eating tasty food.
Summer is the best
if U don't have any tests.
We run in a meadow
and I can see my shadow.
Every time you THIS re-
member
it's always icy December.

Šárka Zimulová, 9. C

My dog

My dog is happy,
he isn't anymore puppy.

He is a good boy,
and he likes to play with his toy.

I love him so much,
and he doesn't need much.

When he gets his favourite food,
he is in happy mood.

When he is shaking with his tail,
living with him is like a fairy tale.

Marie Kubínová, 9. A

My dog

This is my dog
she lives in our house,

she likes a ball
and she doesn't like snow,
her name is Cesy
and she is very happy

Frog

There was a rock
on the rock was a frog.
The frog caught a fly
and said good bye.
The frog was sad
there wasn't her dad.
A cat went there
she couldn't go anywhere.
A dog barked at the frog
but she jumped on another rock.
The Cat ran away
and the dog went to play.

Lukáš Kučera, 9. B

Cesy likes to run
and to jump,
she loves a car
and loves new friends.

Her colour is black and white
Her eyes are nice,
Cesy likes to sleep
and to eat.

Her real name in paper is Happy Puppy
and she is a genuine beauty.

Eliška Křenková, 9. C

Special pet

Once I met
One little lad.
He said
That he has a special cat.
Then I said:
„I'm sad.
I never had
No special pet.“
Than he said:
„that's really bad,
But my cat has a red hat.“
Than I said:
„I don't like
cats with red hats!”

Karolína Růžicková, 9. A

My pets

In my house
I have a mouse.
I have a cat
She's my pet.
Brother has a parrot
And he likes a carrot.
He lives in a cage
And he does rage.
He can speak
All the week.
I like them
Like some gems.

Dominika Horáčková, 9. C

Hard day

Today was a hard day,
Because something people said.
One of our friend,
Hasn't got happened
He fell into the hole,
Where was the smoke.
Then he went to water,
Helping to his father.
Father was angry,
And his son was hungry.
His day was hard
Because I smiled

Michal Jašek, 9. A

Life

If you wanna be dead,
don't go under the train,
go on a meadow,
and try to see these shadows.
Shadows could be dark,
but always in dark is light,
the light let you live your life,
and you stay longer alive.

Radek Sedláček, 9. B

Holiday

I was on holiday
it was very nice
I was skiing every day
it was like paradise.

In the morning it was – 8
But afternoon was great
There was fresh air
I wanna go back there.

Jakub Holcner, 9. B

School

I'm sitting at school,
in the morning,
and it's boring,
because time is running
slowly.

When the bell finally
rings,
I'll give away all things,
and I'll have a snack,
I'll give the box back.

Then it rings again,
I'm bored again.

Linda Španělová, 9. B

Dne 17. března 2022 se ve třídě 7. C konala beseda s Jiřím Walkerem Procházkou. Je to spisovatel žánru sci-fi, fantasy a detektivek. Zabývá se také tvorbou komiksů. První hodinu jsme si povídali o knihách a filmech. O přestávce jsme s panem Procházkou uskutečnily pro Plátek rozhovor. Velmi ochotně nám odpověděl na naše otázky. Dovolil nám celý rozhovor nahrát na mobil a uveřejnit v našem časopisu.

Jaká je Vaše nejoblíbenější kniha ze všech, co jste kdy přečetl?

Ze všech, co jsem kdy přečetl? To je strašně těžká otázka, protože jsem jich přečetl několik tisíc. Já jsem asi nejvícekrát

četl Dobrého vojáka Švejka. A pokud se teda bavíme o českých knihách, velmi se mi líbila Válka s mloky od Karla Čapka. Tato kniha mě dostala.

Co Vás zaujalo na Válce s mloky?

V této knížce vlastně vidíme to, co se děje teďka ve světě. Tahle knížka ve mně v současné době hodně evokuje současnou situaci.

Chtěl jste být spisovatelem už od dětství?

No, spisovatelem přímo ne, ale už jako student gymnázia v Kutné Hoře jsem psal povídky do školního časopisu. Zpočátku jsem je psal na psacím stroji. Při studiu v Mladé Boleslavi jsem psal takové legrační povídky už dokonce na počítači. Povídky jsem posílal do literární soutěže, někdy jsem se umístil. Ale vlastně jsem začal víc psát, když mně bylo tak 25 až 26 let. Prostě mě to začalo bavit.

Kde berete nápady na knihy?

Nápady jsou, nápady má každý člověk v sobě, akorát je někdo nehodí na papír, ale někdo je nakreslí, někdo z nich udělá sochu a někdo je jen tak povypráví kámošům. Takový nápad je dobrá věc, něco vás napadne během deseti minut, prostě vás něco trkne třeba v přírodě nebo v autě nějaký motiv. To, co vás napadlo, napíšete na papír a to trvá několik měsíců nebo roků. Ale nápady si myslím, že má každý z nás.

Jak dlouho Vám trvá napsat knihu a na jaké teď pracujete?

Když píšeš třeba dětskou knížku nebo dětskou detektivku o zhruba 80 stránkách, tak to třeba stačí 2-3 měsíce. Nějaké silnější knihy, třeba i fantasy nebo detektivky, tak to třeba píše rok a půl až dva roky. Samozřejmě nepíšu stále, jezdím po besedách, mám svůj osobní život, ale prostě po večerech, po nocích, nebo když mám čas, tak píšu. Teď pracuji pouze na Čtyřlístku. Na scénáři pro Čtyřlístek, už jsem napsal čtyři a tohle bude pátý příběh, ve kterém budou hrdinové čelit vzbouřeným domácím spotřebičům. Čtyřlístek jsem četl už v deseti letech a o padesát let později do něj píšu scénáře, a to pro stejného geniálního kreslíře Jaroslava Němečka!

Proč zrovna tyto žánry?

Mně se líbí, když je v příběhu něco navíc, když to není podle skutečnosti. Vlastně když se jedná o sci-fi nebo horor, tak tam přibývá to tajemství a nebo nějaký problém. Tam jsem schopný dohnat ty lidi, aby se chovali nějak v situacích, které nikdo nepředpokládá. Tvořím si svoje světy a právě nemám rád světy, kde není kouzlo ani fantazie.

My máme ještě poslední otázku. Jaký je Váš oblíbený film?

Těch je taky několik, ale myslím si, že asi Pulp Fiction, to je taková starší detektivka. Potom třeba Počátek. Prostě fantasy.

Po rozhovoru jsme si ještě povídali o 20 nejlepších filmech a o tom, proč jsou tak oblíbené. Pak nás Jiří Walker Procházka pozval na Bozacon, na dvoudenní unikátní festival sci-fi, fantasy, deskových her a komiksu. Poté jsme se s ním rozloučily a pokračovaly jsme v učení.

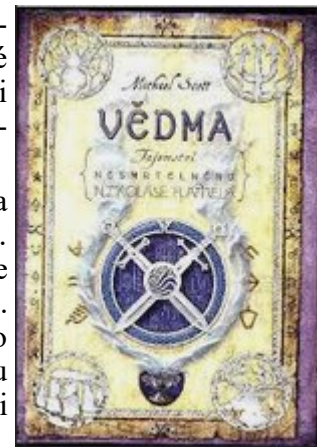
Klára Ježová, Lucie Fojtová, 7. C

V poslední době mě nejvíce bavila série Tajemství nesmrtelného Nicolase Flamela, protože jsou to knížky velmi napínavé a tajuplné. Nikolas Flamel žil v Paříži ve 14. století. Je uznáván jako největší alchymista své doby. Říká se, že objevil tajemství věčného života. Záznamy dokládají, že umřel v roce 1418, ale jeho hrobka je prázdná. Série má šest dílů: Alchymista, Čaroděj, Vědma, Zaklínač, Válečník a Knězka. Knihy byly přeloženy z angličtiny. Autorem je Michael Scott.

Knížky vypráví o dvou dětech, dvojčatech, ve kterých jsou probuzeny magické schopnosti a časem se musí naučit ovládat magii všech živlů, protože jim je v patách nesmrtelný John Dee, který pracuje pro starobylé z temnot a pomáhá mu v tom nesmrtelný Ital Niccolo Machiaveli. John Dee se snaží získat zbylé stránky magické knihy a dostat dvojčata, protože jejich magické schopnosti jsou tak velké, že by pomohly otevřít brány do jiných světů a vypustit i ostatní starobylé bytosti z temnot.

Ke knížkám jsem se dostala díky své kamarádce, která je začala číst dřív, a jejich téma mě zaujalo. Zatím jsem přečetla jen první tři díly a už se těším na další. Jednotlivé díly mají spoustu stran. Každý díl úzce souvisí s dalším dílem, takže se vždy těším na další pokračování. Překvapilo mě, že se děj odehrává v dnešní době. Podle názvů knih jsem soudila, že to bude v minulosti. Jedná se o fantazy, a proto bych knihy doporučila všem milovníkům tohoto žánru. Recenze na internetu jsou velmi dobré. Tajemství nesmrtelného Nicolase Flamela získala na databázi knih vynikající hodnocení, a to 86 %.

Eva Kotolanová, 6. B

K zamyšlení

Mikiny tříd devátého ročníku

Žáci 9. ročníku si z lysické základní školy odnesou nejen nějaké ty znalosti a spoustu zážitků, ale také mikiny nebo trička, která mají jako vzpomínku na svoji třídu. Na každou mikinu si můžete vybrat z mnoha potisků, barev, stříhů a také typů písma. Jsou velmi pohodlné a hodí se skoro ke všemu.

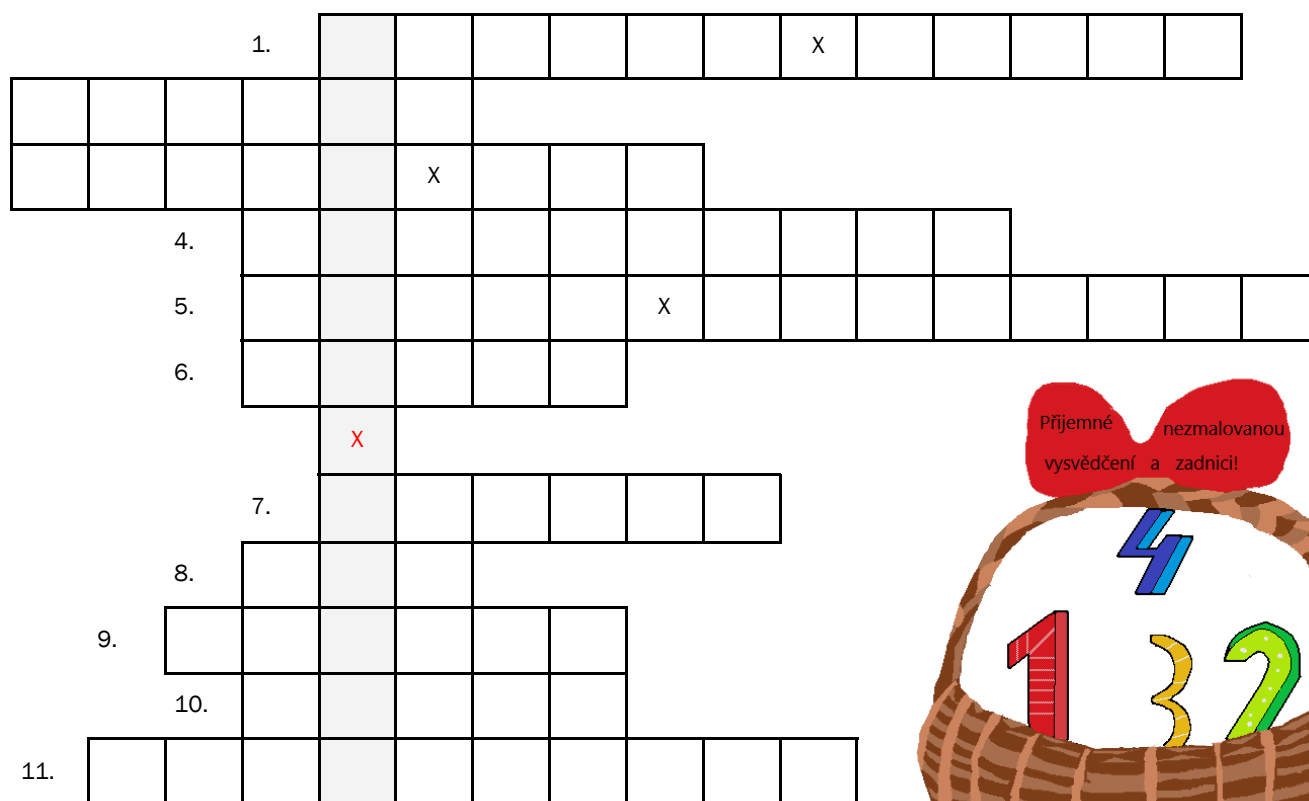
Vybírání mikin nebylo tak náročné, jak jsem si myslela. V žádné ze tří tříd se nevyskytly nějak velké potíže. Mikiny všech tříd jsou velmi povedené a originální. Ve dvou třídách se zapojili do vybírání i učitelé a v jedné třídě si žáci mikinu vybrali sami. Každá mikina je zajímavá, třeba 9. C má na rukávu QR kód, 9. A si vybrala zase jako jediná nejvýraznější barvu a 9. B má velmi dobře sladěný potisk. Trvalo zhruba měsíc, než naše mikiny vyrobili a odeslali. Když mikiny dorazily, tak jsme byli mile překvapeni, jak jsou povedené a pohodlné.

A rada na závěr. Při výběru mikiny či trička se nehádejte a nedělejte zbytečné komplikace. Potom byste z toho měli jen špatnou náladu, a žádný dobrý pocit. A když se vám nebude líbit, jak vaše mikina vypadá při vybírání, nebuďte naštvaní, v reálu vypadá mnohem lépe, než když ji vidíte na internetu.

Lenka Nedomová, 9. B

Tentokrát jsme si pro vás připravily křížovku s tajenkou, která odhalí vaši oblíbenou činnost se spolužáky na konci školního roku. Také zjistíme, jak pečlivě čtete náš Plátek.

1. Jaký text z literární soutěže O cenu Ludvíka Kundery si můžete přečíst v časopise?
2. Co se uskutečnilo ve škole na pomoc ukrajinským spolužákům?
3. Jakou akci pořádala Hrdá škola v březnu?
4. V časopise si můžete přečíst recenzi na sérii Tajemství nesmrtelného Nicolase Flamela, doplňte název prvního dílu.
5. Jakou střední školu navštívili žáci osmého ročníku?
6. Jak se jmenuje představení, kterého se zúčastnili žáci devátých ročníků? 24.....1942
7. Žáci osmých ročníků jeli do divadla Radost na představení Kytice. Napište název jedné balady z Kytice od K. J. Erbena?
8. Jaká sova přistála žákovi 9. A na ruce?
9. Kam se chystá 9. C na výlet? (Nápověda: Jedná se o severozápadní výběžek Panonské nížiny, nejteplejší a téměř nejsušší oblast České republiky.)
10. Jaká je barva třídní mikiny 9. C?
11. Napište příjmení paní učitelky, která odešla letos na mateřskou dovolenou.

Příjemné
vysvědčení a
nezmalovanou
zadnici!

Přejeme všem, aby byl co nejlepší, prostě nezapomenutelný!

Eliška Křenková a Lucka Dufková, 9. C

Přeje Plátek!

Školní časopis žáků ZŠ Edvarda Beneše v Lysicích vychází 28. června 2022 nákladem 60 kusů.

Grafici: Adam Fleischlinger, Michal Opletal, Karel Příbyl. Korektorky: Šárka Zimulová a Aneta Šafránková. Redaktoři jsou podepsáni pod svými články.